

πραγωγή της λέξεως μένει ἀκόμη ἄδελος (Ἄτ. Τ. Β', σελ. 227). Νομίζω ὅτι παράγεται, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπον, ἐκ τοῦ μάγω (=μάσσω), ἐξ οὗ μαγάω, μαγάρω καὶ μαγάρα, μαγαρίζω, μαγάριας, μαγαρισμός καὶ ἄλλα.

Μαρουτολοῦμαι, τὸ ἀρχ. μηρυκάομαι, ἀναμυσοῦ τὴν τροφήν (Κυπρ.) Ἐν δὲ Ρόδῳ λέγεται χαράσσω καὶ ἀναχαράτσω· χαράσσω λέγομεν καὶ τὴν πέτραν τοῦ μύλου, ἢ δὲ ἐξεχομένη ἄμμος ἀπὸ τὴν πέτραν χαραγὴν, ἣτις εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ ἀλεύρου καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἄρτου.

Μάχομαι· καταγίνομαι, πολεμῶ (Κυπρ.) Ἐν δὲ Ρόδῳ ἀντὶ τοῦ μάχομαι λέγομεν ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ τὸ πολεμῶ, καὶ τὸ μέσον πολεμειλοῦμαι δηλαδὴ προσπαθῶ, καταγίνομαι.

Μερσινόκοκκον, ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης (Κυπρ.), τὴν δὲ μυρσίνην λέγουσιν ἐν Κύπρῳ μερίκα καὶ μερούκα. Ἐν δὲ Ρόδῳ τὸ μὲν φυτὸν λέγεται κοινῶς μυρτία, ὁ δὲ καρπὸς μύρτον, πληθ. μύρτα.

Μισταρκός, μισθαργός παρὰ Μακεδόσιν ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, ὁ ὑπρέτης· λέγει δὲ ὅτι τὸ μὲν θ μετὰ τοῦ τ, τὸ δὲ μετὰ τοῦ γ ἐνηλλάγησαν (Κυπρ.) Ἡ λέξις αὕτη δὲν εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ μισθός καὶ ἐργάζομαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ μισθὸν ἄρνυμι, κατὰ τοὺς ἀρχ. μισθαρκῆς καὶ μισθαρνος, καθ' ἡμᾶς δὲ εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ μισθὸν καὶ ἄρω, πρωτοτύπου τοῦ ἄρνυμι, ὅθεν γίνεται μισθαρκός, ὡς ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι μισθαρνικός (μισθὸν ἄρνυμι), τὸ δὲ ἡμέτερον μισθαρκικός, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Κυπρίων ἐγένετο μισθαρκός ἢ μισθαργός (Ἰδ. Ἄτ. Τόμ. Α', σελ. 115 καὶ Τόμ. Β', σελ. 248)

Μιτυλλῖν, τὸ μικρὸν παιδίον (Κυπρ.) Ἐν δὲ Ρόδῳ λέγεται μιτυλλῆς τὸ μικρόσωπον ἄλογον. Μίτυλος ἢ μιτύλος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ μικρόσωμος, καὶ μικύλος ἢ μικκύλος, μικκός=μικρός.

Μνοῦχος, εὐνοῦχος ἀρχ. μουνουχος ἡμέτ. (Κυπρ.) Δικκίως ὁ Κ. Σκαλλάριος παρετηρεῖ ὅτι ὁ Κοραῆς παράγει ὄχι πιθανῶς τὴν λέξιν ταύτην ἀπὸ τοῦ μναχός, διότι τῷ ὄντι τὴν παράλογον ταύτην παραγωγήν ἔκαμε, φάνεται, ὁ μακαρίτης πρὸς ἀστεϊσμὸν ἄτοπον. Ἐπειδὴ ἀπὸ τὰς λέξεις εὐνοστα, ἐλαύνω κλπ. εἶπεν ὅτι ἐγένοντο τὰ ἔμνοστα, λάμνω κλπ. οὕτως ἔπρεπε νὰ εἴπῃ, ὅτι καὶ ἀπὸ τὸ εὐνοχος ἐγένετο τὸ μνοῦχος, μνουχίζω κλπ. (Ἄτ. Τόμ. Α', σελ. 254—255.)

Μόθεμα. Ἰδ. Μολιτῶ

Μοῖρα ὡς καὶ παρὰ Μακεδόσι, μερίς ἀρχ. Γός μου μίαν μοῖραν πορτοκάλλιν (Κυπρ.). Ἡ λέξις εἶναι μὲν ἑλληνικωτάτη, ἀλλ' ἐπὶ πορτοκαλλίου, λεμονίου, σκόρδου καὶ τῶν τοιούτων λέγονται ἄλλαι λέξεις κυριολεκτικῶς ἐν Ρόδῳ λέγομεν, δός με μίαν γλί-

θαν πορτοκαλλίου, σκόρδου κλπ. Ἐν δὲ Σμύρνῃ καὶ ἀλλαχοῦ λέγουσιν οὐχ ἦττον καλῶς σκελλίδα.

Μολιτῶ, χωρίζω τὴν μέταξαν κλπ. (Κυπρ.) λέγει δὲ διατάζων, ὅτι εἶναι τῆς αὐτῆς ρίζης τῷ ἀρχ. μολεῖν. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γραφθῇ δι' ἀποστρόφου καὶ διὰ υ, οὕτω μολυτῶ, ὡς παραγομένη ἐκ τοῦ συνθέτου ἀμόλυτος, ῥηματικοῦ τοῦ ῥήματος ἀπολύω, τοῦ σημαίνοντος λύω τι ἀπὸ τινος χωρίζω. Γίνεται δὲ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρκτικοῦ α καὶ τροπὴν τοῦ π εἰς μ, ὡς τὸ ἀνωτέρω μόθεμα, ἀντὶ τοῦ ἀπόθεμα. Καὶ οἱ ἐν Ρόδῳ δὲ χωρικοὶ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀπόλυσεν ἢ ἐκκλησία, ἐμόλυκεν ἢ ἐκκλησία καὶ μόλα με, ἀντὶ τοῦ παρ' ἄλλοις πόλα με, καὶ κοινῶς πάντες ἐν Ρόδῳ λέγομεν, μολυτὸν ἀφήκα ἐξω τὸ ζῶόν μου, ἀντὶ τοῦ πολυτὸν ὄρθ. πόλυτον Ἀδηλαδὴ ἀπολελυμένον.

Μουγαρίζω, τὸ μυκῶμαι τῶν ἀρχ. (Κυπρ.) Καὶ ἐν Ρόδῳ εἶναι εἰς χρῆσιν τὸ μουγγρίζω· οἷον ὁ δράκος μουγγρίζει, ὁ χοῖρος μουγγρίζει, τὸ δὲ βώδιον λέγομεν ὅτι μουκαλλάζει (μυκάται), ῥηματικῶς δὲ αὐτῶν εἶναι τὸ μούγγρισμα καὶ μουκάλιασμα.

Μουζώνω, μαυρίζω, λερώνω. Φαίνεται ὅτι εἶναι τῆς αὐτῆς ρίζης τῷ μελανέω, μελαίνω, μαιίνω, μολύνω. Ἰδ. καὶ μυσαρός καὶ μοῖζα. Κορ. Ἄτ. Τ. Β', σελ. 253 (Κυπρ.) Ὁ Κοραῆς ἐν μὲν τῇ λέξει μυσαρός οὐδὲν λέγει· ἐν δὲ τῇ μοῖζα σημειώνει τκυτζα, μουζαλλὰ, μούντζα, μουνταλίχ, ἢ μόλυνσις ἢ μαύρισις τοῦ προσώπου καὶ ἰδιαίτερον ἢ γινομένη ἀπ' ἄλλον ὑβριστικῶς, ὅποια σχεδὸν εἶναι ἢ λεγομένη Ἑλλην. προπηλάκιας (ἀπὸ τὸ πηλός) (ὀρθότερον ἴσως γράφε ἀπὸ τὰ πηλά). Καὶ ῥῆμα μουζώνω ἢ μουζαλύνω. Ζ. ἀτζαλος. Ἀλλ' οὐδὲν λέγει περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. (Ἄτ. Τ. Ε' — Α', σελ. 233 καὶ Τ. Β', σελ. 253.) Νομίζω ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ μύσος, ἐξ οὗ τὸ μυσαρός, καὶ τὸ ῥῆμα μυσάττω=τοῖς μολύνω, μαιίνω, μαγαρίζω. Ἐκ τούτων, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ μύσος γίνεται δωρικῶς μύσα=μούσα, καὶ διὰ προφορᾶς λατινιζούσης μοῖζα, ἐκ δὲ τοῦ μυσαρός τὸ μυσαρία, μυζαρία, μουζαρία καὶ τροπὴ τοῦ θ εἰς λ μουζαλία.

Νειάζω· ὀργώνω τὴν γῆν· ἐκ τοῦ ὕν(ν)ις, γεν. ὕν(ν)ιως, ὑνειάζω, νειάζω (Κυπρ.). Οὐχί, νομίζω, ἐκ τοῦ ὕνις, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀρχαίου νεάω, ὅπερ σημαίνει ὀργώνω νέαν γῆν ἀφεθείσαν πρὸς κειρὸν χέρσον. Ἐκ τούτου τοῦ νεάω, νειάω, γίνεται νειάζω. Ἐν Ρόδῳ εἰσέτι λέγονται αἱ λέξεις νεκτός, νεκτὴ (νειατός, νειατὴ).

§ Ο.

Ὀρκος· ὄργωμα (Κυπρ.) Ἐν δὲ Ρόδῳ, ὄργον λέγεται τὸ λιπὸν κεκλωσμένον νῆμα, καὶ τὸ ἐψαμένον καὶ ἀνέψηλον· τὸ δὲ ἐκ βιμβακίου λέγεται νῆμα. Ὀργον ἔτι λέγομεν ἐν παραλληλόγραμμον γῆς, ὅπερ σκά-

πρὸς οἱ ἐργάται (ἔργον). Ἰδ. Ἄτ. Τ. Δ. Α'. Σελ. 38 ἐν λέξ. Ἀνεψητάριον, καὶ Σελ. 369—370.

§ Π.

Παρακτῶριν (παρὰ ἔκτρομα) (Κυπρ.). Τοῦτο τῷ παρὰ Ῥόδιος λεγομένῳ παραφτωμα (ἀρθ. παράπτωμα).

Παραλλάσσω, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (Κυπρ.). Καὶ ἐν Ῥόδῳ λέγονται τινὰ ἐκ τῶν σημαιομένων τοῦ ῥήματος παραλλάσσω, δηλαδὴ παραλλάσσει, ἔχει διαφορὰν, διαφέρει τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἕτερον. Λέγομεν δὲ καὶ παραλλαμένον, τὸν ἔξω φρενῶν γενόμενον (παρηλαγμένον).

Πελλετώ, μετὰ περιεργίας παρατηρῶ κλ. (Κυπ.). Νομίζω ὅτι ἡ λέξις εἶναι τουρκικὴ ἐκ τοῦ μπελλί.

Πιτυλιώ καὶ πιττώ, ῥαντίζω διὰ τοῦ στόματος ἀρχ. πιτυλιζώ (Κυπρ.). Ἰδε Ε)μπάζω καὶ Ε)μπάσματα, ἅτινα ἐκεῖ μὲν φαίνεται ὅτι παράγει ἐκ τοῦ ἐμπάσσω, ἐνταῦθα δὲ πάλιν ἐκ τοῦ πιττώ. Περί τούτων ἀπάντων οἶον πιπιζώ, πιπιλίζω, πιτζιλίζω, πιτυλίζω, πιτυλεύω, πίτυλος, γράφει ὁ μακαρίτης Κοραῆς πολλά καὶ ἐξακριβωμένως (Ἄτ. Τ. Β'. Σελ. 87, 88, (βυζάνω), καὶ Σελ. 300. 302.

Πιτσικλα, καλάμιον ἔχον δύο κόμπους, διὰ τοῦ ὁποῦ, ὡς διὰ κλύσματος ῥίπτουσι τὰ παιδιά πρὸς ἀλλήλα ὕδωρ (Κυπρ.). Αὕτη ὀνομάζεται ἐν Ῥόδῳ ταιτσιλήθρα, ἐκ τοῦ τιλῶ, τιλήθρα, τιτιλήθρα. Σημειωτέον ὅτι ἐκ τῆς ἐν τῇ λέξει πιπιλίζω καὶ πιπιζώ σημειώσεως τοῦ Κ. Σακελλαρίου, λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ εἶπω, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπον, ὅτι δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ὀνομάσωμεν τὰ τουρκιστὶ λεγόμενα τσιμπούκια, καπνοπίπους, ἢ ἀπλῶς πίπους ἢ πίπας ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ῥήματος πίπω, τοῦ σημαίνοντος πιπιζώ, πιπιλίζω, ὡς καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ἔλεγον, οἰνοπίπους, παρὰ τὸ πιπιζεῖν τὸν οἶνον.

Πομηλίδιν (τὸ) πομηλίδια πληθ. εἶδος καρποῦ, ὅμοιον ὠρισμένῳ μεσπίλω, γινόμενον κατὰ τὸν Ὀκτώβριον. Γίνεται ἐκ τοῦ γαλλικ. pomme μήλον (Κυπρ.). Νομίζω ὅτι δὲν γίνεται ἀπὸ τὸ γαλλικὸν pomme, ἀλλ' ὅτι εἶναι σύνθετον ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ἀπὸ καὶ μήλον ἤγουν ἀπομηλίδια, πομηλίδα, τουτέστιν ὄψιμα μήλα.

Πρωμάρια, εἶδος σταφυλῆς γινομένης πρὸ τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ πρώιμος, πρῶμος καὶ τλπ. (Κυπρ.). Ἰπάρχει καὶ ἐν Ῥόδῳ εἶδος πολὺ πρῶμου σταφυλίου, ὅπερ λέγεται διμηνίτης, διότι ὠριμάζει ἐντὸς δύο μηνῶν.

Πρωτοβρῆς, ἐπίρρ. πρωτοβροχῆς. Ἐν τῇ πρώτῃ βροχῇ (Κυπρ.). Ἐν Ῥόδῳ ἡ πρώτη βροχὴ λέγεται πρωτομβρία καὶ πρωτοβρέξια (τὰ), παρὰ δὲ τοῖς χωρικοῖς ἢ ῥαγδαία βροχὴ ἢ μετὰ σφοδροῦ ἀνέμου καὶ βροντῶν λέγεται εἰσέτι ὄμβρος.

Πυσχάζω, διακρίνω τινὰ δι' ἤχου, ἢ βχδιζοντα

αὐτὸν ἀκούω (Κυπρ.). Νομίζω, ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶναι ἐκ τοῦ πυκάζω, ἀλλὰ σύνθετος ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ἀπὸ καὶ εἰκάζω, ἀπεικάζω, ὅπερ σημαίνει καὶ συμπεραίνω. (Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Φυλλαδίῳ τοῦ Ἰουρίου.

Σελίς 166 δευτέρα στήλη στίχος 30 ἀντὶ καθιερῶν γρ. καθιεροῦν, στίχος 4 ἀντὶ τῆς Ἀθηνᾶς γρ. Ἀθηνῶν.

Σελίς 167 ε' στήλη στίχος 16 ἀντὶ εἰσάγει γράφε εἰσάγετε, στίχος 21 ἀντὶ τὴν γρ. τὴν (ἀρχὴν περιόδου), στίχος 25 ἀντὶ εὐρίσκεται γρ. εὐρίσκετε, στίχ. 18 ἀντὶ τὸ εὐθὺ γρ. τὴν κειθῶ, στίχ. 46 ἀντὶ τοῦ δέρματος καὶ γρ. τοῦ δέρματος.

Σελίς 168 στήλη α. στίχος 7 ἀντὶ καλλίσφυρον γρ. καλλίσφυροι, στίχ. 29 ἀντὶ ἡ καθαυτὸ γρ. καθαυτὸ, στίχ. 24 ἀντὶ ὅτι εἶναι γρ. εἶναι, στήλ. β'. στίχ. 35 ἀντὶ εἰ κ' γρ. αἰ κ', στίχ. 36 ἀντὶ τῶν γραφ. τοῦ, στίχ. 39 ἀντὶ ἔσσεται γρ. ἔσσεται, στίχ. 45 ἀντὶ Ἀντίνοος γρ. Ἀντίνοος, στίχ. 47 ἀντὶ ἐγέννησε καὶ ἐθρεψεν γρ. ἐγέννησεν, ἀνέθρεψεν, στίχ. 49 ἀντὶ κακὰ γρ. κακὸν, στίχ. 50 ἀντὶ θέλει γρ. θέλων, στίχ. 51 ἀντὶ μου, διότι γρ. μου. Διότι.

Σελίς 169 στήλ. α. στίχ. 1 ἀντὶ χάριτάς γρ. χάριτας, στήλ. β'. στίχ. 51 ἀντὶ ἐπιστήμη γρ. ἐπιστήμων.

Σελίς 170 στήλ. β'. στίχ. 40 μὲ νερόβραστον χορταίνου γρ. γραφθῆτω ἄνευ διακριτικῶν στοιχείων, στίχ. 46 γρ. ἀντὶ τρισέτα γρ. τρισέτε, ἀντὶ τοῦλι γρ. ταῦλι.

Σελίς 171 στήλ. α. στίχ. 4 ἀντὶ καὶ ἤρωας γρ. εἰς ἤρωας, στίχ. 8 ἀντὶ καταβαίνου γρ. καταβαίνου λοιπὸν, στίχ. 19 τοὺς Φαρισταίους ταῖς σχολαστικὰς ἄνευ διακριτικῶν στοιχείων, στήλ. β'. στίχ. 35 ἀντὶ καταγωγῆς γρ. καταγωγῆς.

Σελίς 172 στήλη α. στίχ. 8 ἀντὶ πολιτισμὸς γρ. πλουτισμὸς, στίχ. 25 ἀντὶ ἐπαναλαμβάνει γρ. ἐπαναλαμβάνων.

Σελίς 173 στήλ. α. στίχ. 24 ἀντὶ καὶ ὑστέρων γρ. καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, στίχ. 26 ἀντὶ σκοπὸς γρ. κισσοῦ, στίχ. 30 ἀντὶ Ἑλληνιτὸν γρ. Ἑλληνικὸν, στίχ. 43 ἀντὶ σχολαστικοῦ γρ. σχολαστικισμοῦ, στίχ. 44 ἀντὶ στοιχεῖα γρ. στοιχεῖα, στήλ. β'. στίχ. 35 ἀντὶ καλλιερῶν γρ. καλλιερῶν.

Σελίς 174 στήλ. α. στίχ. 2 ἀντὶ ὑμῶν γρ. ἡμῶν.